

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3805/2023
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Брајер, адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП „Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1113/21 од 18.04.2023. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1113/21 од 18.04.2023. године, у делу става првог изреке којим је преиначена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3736/19 од 10.11.2020. године, тако што је усвојен тужбени захтев, поништено као незаконито решење туженог од 11.05.2015. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, са анексима и обавезан тужени да тужиоца врати у радни однос, као и у ставовима другом, трећем и четвртном изреке.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог па се **УКИДА** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1113/21 од 18.04.2023. године, у преосталом делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоца врати на послове теренски мајстор - ... везни број ..., у Сектору за одржавање возила саобраћаних погона- група Техничке експлоатације и у том делу се **ТУЖБА ОДБАЦУЈЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1113/21 од 18.04.2023. године, ставом првим изреке. преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3736/19 од 10.11.2020. године, у ставовима првом и другом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду од 11.05.2015. године, којим је тужиоцу на пословима теренски мајстор – ..., везни број ..., у Сектору за одржавање возила саобраћајних погона - група Техничке експлоатације, отказан уговор о раду од 20.06.2002. године, анекс број 1. уговора о раду од 19.01.2004.

године, анекс број 2. уговора о раду од 18.11.2005. године, анекс број 3. уговора о раду од 02.07.2012. године и анекс број 4. уговора о раду од 11.09.2004. године и обавезан тужени да тужиоца врати у радни однос, на послове теренски мајстор - ... везни број .., у Сектору за одржавање возила саобраћајних погона- група Техничке експлоатације. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 222.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати 134.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца делимично основана.

Према чињеничном стању, по закљученој расправи пред другостепеним судом, тужилац је од 01.05.1997. године био у радном односу код туженог на пословима теренски мајстор- ..., везни број .., у Сектору за одржавање возила саобраћајних погона - групе техничке експлоатације. Побојаним решењем туженог од 11.05.2015. године, тужиоцу је отказан уговор о раду са анексима. на основу члана 179. став 2. тачка 1. и 2. Закона о раду. Према образложењу побојаног решења тужиоцу је стављено на терет да дана 09/10,01.2015. године, у времену од 19h до 03h, по доласку у Војвођанску улицу, у Сурчину, око 00,40h, ради утврђивања кvara на аутобусу „Ikarbus“ модел ИК 218 , рег. бр. ..., гаражни број .., са аутоматским мењачем, и поред упозорења возача аутобуса службени број .., ББ да је леви погонски точак закошен, није извршио демонтажу полувратила левог погонског точка тј. није одвио завртње полувратила погонског точка и извукао полувратио, када би утврдио физичко стање лежаче главчине точка, која може визуелно да се уочи и када би установио да је дошло до оштећења лежаче главчине точка, те да је због неправилно утврђеног кvara одобрио вучу аутобуса, што је за последицу имало закошење кочног диска точка, укљештење између кочних плочица, развијање велике температуре услед трења, паљења гуме и настанка материјалне штете - запаљење аутобуса. Услед наведеног, тужиоцу је побојаним решењем стављено на терет да је учинио повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду, из тачке 10. подтачка 3. уговора о раду од 20.06.2002. године, као и из члана 79. став 1. алинеја 4. Колективног уговора туженог од 13.06.2013. године.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално право из наведених одредби Закона о раду, Уговора о раду и КУ туженог и оценио да тужбени захтев није основан. Према датим разлозима, одговорност тужиоца се огледа у његовом пропусту да правилно детектује квар аутобуса, који је касније изазвао запаљење гума и пожар на аутобусу, да је прегледом возила тужилац утврдио само

квар на погонској осовини (карданско вратило), због чега је наручио вучу аутобуса, а да уопште није установио стање лежаја точка, иако му је од стране возача аутобуса указано да је леви задњи погонски точак закошен. Наведени пропуст тужиоца је по оцени првостепеног суда у директној узрочној вези са даљим оштећењем лежаја точка током вуче аутобуса и на крају са запаљењем аутобуса до кога је дошло у гаражи, због чега је тужилац крив за учињене повреде радне обавезе које су му побијаним решењем стављене на терет.

Насупрот становишту првостепеног суда, правилно је другостепени суд првостепену пресуду преиначио и усвојио постављени тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање тужиоца на рад.

Чланом 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, ако учини другу повреду радне обавезе утврђене општим актом односно уговором о раду.

Тачком 10. подтачка 3. уговора о раду од 20.06.2002. године, прописано је да запосленом, поред случајева прописаних законом, може престати радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то несавесно, неквалитетно или неблаговремено обављање послова или поступање противно одредбама Закона, општим актима предузећа и другим правилима службе.

У време доношења побијаног решења код туженог је био у примени Колективни уговор објављен у Службеном листу Града Београда, број 4/15 чијом одредбом члана 77. став 1. тачка 1. алинеја 14. је предвиђено да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то немаран однос према средствима за рад, материјалу, радној околини, односно непоступање са пажњом доброг домаћина.

Кривица запосленог код повреде радне обавезе је услов за отказ уговора о раду. То је психички однос учиниоца према повреди радне обавезе, а терет доказивања да кривица у време учињене повреде радне обавезе није постојала, пада на запосленог.

У конкретном случају, оценом доказа изведених пред другостепеним судом утврђено је да из Извештаја комисије туженог од 19.01.2015. године произлази да тачан узрок квара на предметном возилу може да се утврди само демонтажом погонског моста, расклапањем у ремонтној радионици и анализом преосталих делова, да овај потупак није дозвољен без одобрења власника возила (лизинг) и носиоца каско осигурања, по упутству овлашћених службених лица из петог одељења УКП за Град Београд. Оценом исказа саслушаног сведока ВВ, који је био члан наведене комисије и који је обављао послове контролора унутрашње контроле туженог у Техничкој експлоатацији корпоративне безбедности, утврђено је да је критичном приликом био мрак, да у таквим условима тужилац није могао на терену да примети ниво оштећења возила, тим пре што је све затворено и визуелно се не може одредити прецизно шта је квар, те да тужилац у критичној ситуацији није био дужан да на лицу места изврши демонтажу полувратила левог погонског точка, а да у случају да је тужилац то и

учинио тј. одвио завртње, још увек би кочни диск точка остао и спречио га да дође до нагиба точка, што даље значи да тужилац не би могао да види квар. Такође, тужилац је од стране возача који је возио шлеп возило био онемогућен да прати возило у тим временским условима и због прекорачења брзине којом се кретало шлеп возило. Оценом исказа осталих сведока саслушаних у постуку - ГГ и ББ утврђено је да се у конкретном случају радило о аутобусу на коме су возачи претходно преко инструмент табле упозоравани да постоји неки квар, да су квар пријављивали, али да им је од стране шефова речено да слободно возе аутобус, те да након тога возач ББ спорни аутобус возио целу смену, да је при крају смене приметио дим на страни левог задњег точка точка, због чега је зауставио аутобус и позвао телефоном гаражу, тражећи да му пошаљу мајстора, да је по позиву дошао тужилац, прегледао аутобус и рекао да је диференцијал „отишао“ због чега аутобус мора да се вуче. Из исказа сведока ДД, возача аутобуса који са тужиоцем те ноћи изашао на терен и исказа сведока ЂЂ, шефа одржавања код туженог, утврђено је да је тужилац, након што су сва тројица прегледали возило, констатовао да возило није исправно, да треба да се вози до гараже због чега је позвао шлеп службу.

Код утврђене чињенице да је на предметном аутобусу постојао квар на који су возачи аутобуса претходно упозоравали своје претпостављене, да им је упркос томе речено да несметано возе аутобус, те да га је тако критичног дана возио сведок ББ, да тужилац као теренски мајстор који је по позиву возача изашао на терен у датој ситуацији није био дужан да на терену изврши демонтажу полувратила левог погонског точка, а и да је то учинио тј. одвио завртањ још увек би кочни диск точка остао на месту и спречавао да дође до нагиба точка, што даље значи да тужилац не би могао да види квар, при чему тужени није доказао да је у време спорног догађаја постојала наредба да се извади наведени део пре шлеповања аутобуса, као и код чињенице утврђене из исказа сведока ЕЕ да је тужилац један од добрих мајстора и да је могао да донесе праву одлуку у критичној ситуацији, и по оци Врховног суда тужилац је критичном приликом поступио са дужном пажњом, имајући у виду опис послова његовог радног места као и процедуру туженог у поступку вуче возила, односно није скривљено учинио повреду радне обавезе која му се побијаним решењем ставља на терет.

Стога описано понашање тужиоца не представља скривљену повреду радних обавеза утврђених законом и општим актима које су тужиоцу оспореним решењем стављене на терет, па је правилно другостепени суд закључио да нису испуњени законом прописани услови за отказ уговора о раду, што оспорено решење о отказу чини незаконитим, а захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање тужиоца на рад основаним.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права, правилно и потпуно утврђено чињенично стање и ставља примедба на оцину доказа из члана 8. ЗПП. Одлука другостепеног суда заснована је на чињеничном стању утврђеном током првостепеног поступка и на основу спроведене расправе и допуњеног доказног поступка пред другостепеним судом, из кога је другостепени суд извео другачији чињенично правни закључак и правилном применом одредаба материјалног права донео другачију одлуку од првостепеног суда, за коју су дати доволни и јасни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставовима другом, трећем и четвртом изреке, јер је донета правилном применом одредбе члана 165. ЗПП у вези са чл. 153. став 1. и 154. истог закона, сходно коначном странака у спору и правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Основано се ревизијом туженог указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, када је обавезан тужени да по поништају решења о отказу уговора о раду, врати тужиоца на радно место на ком је радио пре престанка радног односа.

Према одредбама Закона о раду, последица поништаја решења о отказу уговора о раду је реинтеграција запосленог, при чему је распоређивање запослених остављено у искључиву надлежност послодавца да према сопственој процени потреба радног процеса запосленог распореди на радно место на коме ће најбоље одговарати тим потребама. Стога редовни суд опште надлежности нема могућност да наложи послодавцу да врати запосленог на радно место односно на послове и задатке на којима је радио пре доношења решења о отказу уговора о раду, чак и у случају његовог поништаја. Такав захтев не спада у надлежност суда, који једино има могућност да као последицу поништаја решења о отказу уговора о раду наложи послодавцу да запосленог врати на рад и да га распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима, а у циљу извршења одлуке о враћању запосленог на рад.

Из наведених разлога, применом члана 415. став 2. ЗПП побијана пресуда је у наведеном делу морала бити укинута и тужба одбачена као недозвољена, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа– судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић